ΔΙΑΤΑΞΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ
της 20ής Μαΐου 1987 *

Στις συνεκδικαζόμενες υποθέσεις 233 έως 235/86,

Champlor SA-Merlaut, Vitry-le-François (Γαλλία), **και λοιποί,** εκπροσωπούμενοι από τον Jean-Pierre Spitzer, δικηγόρο Παρισιού, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον δικηγόρο Aloyse May, 31, Grand-Rue,

προσφεύγοντες,

υποστηριζόμενοι από

Association pour le maintien de l'élevage en Bretagne (AMEB), με έδρα το Plérin (Γαλλία), εκπροσωπούμενη από τον Yves Avril, δικηγόρο Saint-Brieuc, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον δικηγόρο Aloyse May, 31, Grand-Rue,

και

Syndicat national des industries de l'alimentation animale (SNIA), με έδρα το Παρίσι, εκπροσωπούμενο από τον Yves Capron, δικηγόρο Παρισιού, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο το δικηγόρο Aloyse May, 31, Grand-Rue,

παρεμβαίνοντες,

κατά

Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενης από την Denise Sorasio, μέλος της νομικής της υπηρεσίας, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Γεώργιο Κρεμλή, μέλος της νομικής της υπηρεσίας, κτίριο Jean Monnet, Kirchberg,

καθής,

που έχουν ως αντικείμενο την ακύρωση του κανονισμού (ΕΟΚ) 2040/86 της 30ής Ιουνίου 1986, για τις λεπτομέρειες εφαρμογής της εισφοράς συνυπευθυνότητας στον τομέα των σιτηρών,

* Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική.

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ

συγκείμενο από τους Mackenzie Stuart, πρόεδρο, Y. Galmot, K. Κακούρη, T. F. O'Higgins και F. Schockweiler, προέδρους τμήματος, G. Bosco, T. Koopmans, U. Everling, K. Bahlmann, R. Joliet και J. C. Moitinho de Almeida, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: J. L. da Cruz Vilaça
γραμματέας: P. Heim

αφού άκουσε το γενικό εισαγγελέα,

εκδίδει την ακόλουθη

Διάταξη

1 Με δικόγραφα που κατέθεσαν στη γραμματεία του Δικαστηρίου, στις 5 Σεπτεμβρίου 1986, οι προσφεύγοντες στις τρεις συνεκδικαζόμενες υποθέσεις, διάφοροι παραγωγοί και επιχειρήσεις, που έχουν συσταθεί υπό διάφορες νομικές μορφές και ασκούν κτηνοτροφικές δραστηριότητες ή δραστηριότητες παρασκευής ζωοτροφών, άσκησαν, δυνάμει του άρθρου 173, παράγραφος 2, της Συνθήκης, προσφυγές ακυρώσεως του κανονισμού 2040/86 της Επιτροπής, της 30ής Ιουνίου 1986, για τις λεπτομέρειες εφαρμογής της εισφοράς συνυπευθυνότητας στον τομέα των σιτηρών (ΕΕ L 173, σ. 65).

2 Με Διατάξεις της 11ης Φεβρουαρίου 1987, επιτράπηκε στο Syndicat national des industries de l'alimentation animale και στην Association pour le maintien de l'élevage en Bretagne να παρέμβουν προς υποστήριξη των αιτημάτων των προσφευγόντων.

3 Ο προαναφερθείς κανονισμός 2040/86 της Επιτροπής έθεσε σε εφαρμογή το άρθρο 4 του κανονισμού 2727/75 του Συμβουλίου, της 29ης Οκτωβρίου 1975, περί κοινής οργανώσεως αγοράς στον τομέα των σιτηρών, όπως τροποποιήθηκε από τον κανονισμό 1579/86 του Συμβουλίου, της 23ης Μαΐου 1986 (ΕΕ L 139, σ. 29)· η διάταξη αυτή προβλέπει τη θέσπιση εισφοράς συνυπευθυνότητας που οφείλεται για τα σιτηρά που παράγονται στην Κοινότητα και χρησιμοποιούνται για ορισμένες συγκεκριμένες ενέρ-

γειες, μεταξύ των οποίων για την πρώτη μεταποίηση. Βάσει αυτής της διατάξεως, ο προσβαλλόμενος κανονισμός θεσπίζει τις λεπτομέρειες εφαρμογής της εισφοράς συνυπευθυνότητας και, ειδικότερα, ορίζει την έννοια της πρώτης μεταποιήσεως, καθώς και τις ενέργειες που απαλλάσσονται από την εισφορά και τις λεπτομέρειες επιβολής και μετακυλίσεως της εισφοράς.

4 Με δικόγραφα που κατέθεσε στη γραμματεία του Δικαστηρίου, στις 29 Οκτωβρίου 1986, η Επιτροπή, καθής στις παρούσες υποθέσεις, προέβαλε ένσταση απαραδέκτου βάσει του άρθρου 91, παράγραφος 1, του κανονισμού διαδικασίας. Προς στήριξη της προβαλλόμενης ενστάσεως ισχυρίζεται ότι ο κανονισμός 2040/86 είναι πράξη γενικής ισχύος, η οποία εφαρμόζεται στους προσφεύγοντες κατά τον ίδιο τρόπο όπως και σε όλους τους παραγωγούς και τους χρησιμοποιούντες σιτηρά στην Κοινότητα, εν προκειμένω περίπου 5 200 000 κτηνοτρόφους και γύρω στους 5 000 παραγωγούς ζωοτροφών. Η κατάσταση των προσφευγόντων δεν παρουσιάζει καμία ιδιομορφία σε σχέση με την κατάσταση των άλλων επιχειρηματιών που εμπίπτουν στις εν λόγω κατηγορίες, η δε επίδικη κανονιστική ρύθμιση δεν τους αφορά ατομικώς. Η ρύθμιση δεν αφορά ούτε άμεσα τους προσφεύγοντες, επειδή η επιβαλλόμενη εισφορά μετακυλίεται πλήρως στους σιτοπαραγωγούς, οι οποίοι, επομένως, είναι οι μόνοι που υφίστανται το βάρος από οικονομικής απόψεως.

5 Οι προσφεύγοντες και οι παρεμβαίνοντες υποστηρίζουν, αντιθέτως, στις παρατηρήσεις τους επί της ενστάσεως απαραδέκτου, ότι η προσβαλλόμενη πράξη συνιστά στην πραγματικότητα ως προς αυτούς απόφαση, η οποία θεσπίστηκε υπό τη μορφή κανονισμού και τους αφορά άμεσα και ατομικά. Δεδομένου ότι η εισφορά πλήττει πράγματι αποκλειστικά τους κτηνοτρόφους που χρησιμοποιούν σύνθετες βιομηχανικές ζωοτροφές με βάση τα σιτηρά και τους βιομηχάνους και τους συνεταιρισμούς που μεταποιούν τα σιτηρά σε ζωοτροφές, οι επιχειρηματίες αυτοί, στους οποίους συγκαταλέγονται οι προσφεύγοντες, βρίσκονται σε μια τελείως ιδιόμορφη κατάσταση. Εξάλλου, το ζήτημα του παραδεκτού πρέπει να λυθεί καταφατικώς, προκειμένου να παρασχεθεί στους προσφεύγοντες αποτελεσματική δικαστική προστασία των δικαιωμάτων τους.

6 Πρέπει να υπομνηστεί ότι κατά το άρθρο 173, παράγραφος 2, της Συνθήκης παραδεκτώς ασκείται προσφυγή ακυρώσεως από ιδιώτη κατά μιας πράξεως, όταν η πράξη αυτή, ακόμα και αν έχει εκδοθεί ως κανονισμός, συνιστά στην πραγματικότητα απόφαση που αφορά τον προσφεύγοντα άμεσα και ατομικά. Σκοπός αυτής της διατάξεως είναι ιδίως το να μην μπορούν τα κοινοτικά όργανα, μέσω απλώς της επιλογής της μορφής του κανονισμού, να αποκλείουν την προσφυγή ιδιώτη κατά αποφάσεως που τον αφορά άμεσα και ατομικά και να καταστεί έτσι σαφές ότι η επιλογή του τύπου δεν μπορεί να μεταβάλει τη φύση της πράξεως.

7 Η προσφυγή που ασκείται από ιδιώτη είναι, εντούτοις, παραδεκτή μόνο καθόσον στρέφεται κατά κανονισμού υπό την έννοια του άρθρου 189, παράγραφος 2, της Συνθήκης, το δε κριτήριο διακρίσεως μεταξύ του κανονισμού και της αποφάσεως έγκειται, κατά πάγια νομολογία του Δικαστηρίου, στη γενική ή μη εφαρμογή της επίδικης πράξεως. Πρέπει, επομένως, να ερευνηθεί η φύση της προσβαλλόμενης πράξεως, ειδικότερα δε τα έννομα αποτελέσματα τα οποία επιδιώκεται να παραχθούν ή έχουν πράγματι παραχθεί.

8 Εν προκειμένω, πρέπει να ληφθεί υπόψη ότι ο κανονισμός 2040/86 της Επιτροπής έχει ως αντικείμενο τον καθορισμό των λεπτομερειών εφαρμογής της εισφοράς συνυπευθυνότητας στον τομέα των σιτηρών που θεσπίστηκε με κανονισμό του Συμβουλίου. Ο κανονισμός αυτός καθορίζει τις ενέργειες για τις οποίες οφείλεται η εισφορά, με την επιφύλαξη των ενεργειών που απαλλάσσονται, και θέτει τους κανόνες για τον καθορισμό των ποσοτήτων που υπόκεινται στην εισφορά, καθώς και τις λεπτομέρειες επιβολής και μετακυλίσεως της εισφοράς. Όλα αυτά τα στοιχεία καθορίζονται κατά τρόπο γενικό και αφηρημένο βάσει αντικειμενικών κριτηρίων που αναφέρονται αποκλειστικά στη φύση των προϊόντων και τη χρησιμοποίηση για την οποία προορίζονται, χωρίς να έχει σημασία το ποιος προβαίνει στις εν λόγω ενέργειες.

9 Από τα προηγούμενα έπεται ότι ο προσβαλλόμενος κανονισμός δεν αφορά έναν κλειστό κύκλο προσώπων, καθορισμένων κατά το χρονικό σημείο της θεσπίσεώς του, αλλά εμφανίζεται ως μέτρο γενικής ισχύος που εφαρμόζεται σε αντικειμενικώς καθορισμένες καταστάσεις και παράγει έννομα αποτελέσματα για κατηγορίες προσώπων θεωρούμενες γενικώς και αφηρημένως.

10 Ως προς το επιχείρημα των προσφευγόντων και των παρεμβαινόντων, ότι οι υπό κρίση προσφυγές πρέπει να θεωρηθούν παραδεκτές για να τύχουν τα εν λόγω πρόσωπα αποτελεσματικής δικαστικής προστασίας, το επιχείρημα αυτό πρέπει να απορριφθεί. Πρέπει, πράγματι, να τονιστεί ότι ο προσφεύγων, προς στήριξη προσφυγής κατά εθνικού μέτρου εφαρμογής κοινοτικής πράξεως, μπορεί να προβάλει την έλλειψη νομιμότητας της κοινοτικής αυτής πράξεως και να αναγκάσει έτσι το εθνικό δικαστήριο να αποφανθεί επί του συνόλου των προβαλλομένων σχετικώς αιτιάσεων, ενδεχομένως δε κατόπιν υποβολής αιτήσεως στο Δικαστήριο για έκδοση προδικαστικής αποφάσεως ως προς το κύρος.

11 Για τους λόγους αυτούς, πρέπει να απορριφθούν οι προσφυγές ως απαράδεκτες με έκδοση Διατάξεως, χωρίς να εξεταστεί η υπόθεση κατ' ουσία, σύμφωνα με το άρθρο 91, παράγραφοι 3 και 4, του κανονισμού διαδικασίας.

Επί των δικαστικών εξόδων

12 Κατά το άρθρο 69, παράγραφος 2, του κανονισμού διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα. Επειδή οι προσφεύγοντες και οι παρεμβαίνοντες σε κάθε μία από τις υποθέσεις ηττήθηκαν, πρέπει να καταδικαστούν αλληλεγγύως στα δικαστικά έξοδα.

Για τους λόγους αυτούς

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ

διατάσσει:

1) Απορρίπτει τις προσφυγές ως απαράδεκτες.

2) Καταδικάζει τους προσφεύγοντες και τους παρεμβαίνοντες σε κάθε μία από τις υποθέσεις αλληλεγγύως στα δικαστικά έξοδα.

Λουξεμβούργο, 20 Μαΐου 1987.

Ο γραμματέας

P. Heim

Ο πρόεδρος

A. J. Mackenzie Stuart